

Farkasfalvy Dénes válasza a kitüntetésért

2016. február

Kedves Excellenciád, Farrel Kevin Püspök úr, Lattner Vicky, Matt Kramer, a Catholic Foundation Board tagjai, tiszteletre méltó Péter apát úr, tisztelendő atyák és a ciszterci kolostor tagjai, tanárok, öregdiákok, öregdiákjaink szülei, iskolánk tanítványai, kollégák és a dallasi egyetem hallgatói, barátaim, régiek és újak, öregek és fiatalok!

Tudtam, hogy ez az ünneplés mély benyomást fog tenni rám. Ám a valóság még jobban meghatott, mint ahogyan előre elképzeltem. Egy 55 év előtti eseményre emlékeztem: első misémet mondtam egy gyönyörű középkori osztrák templomban. Akkor is az ünneplés középpontjában álltam. Fiatal voltam és erős, de ugyanakkor igen nagy súllyal nehezedett rám, sőt szinte összetörtem az isteni kegyelem ajándékai alatt, mivel tudtam, hogy abból, ami történik, semmit sem érdemeltem meg.

Nagyon hasonlóan érzek most ezen az estén. Sokan közületek úgy gondolják, hogy őszintén dicsekedhetem azokkal az eredményekkel, amelyeket elértem mint tanár, osztályfőnök, iskolaigazgató és apát.

Valóban nem vagyok egyike azoknak a tipikus öreg papoknak, akik tudják nagyon jól, hogy minden elért sikerük az isteni kegyelem ajándéka. Tudom, hogy sohasem tanultam meg az igazi alázatot. Most is csak próbálok megtanulni az alázatosságot, most amikor nagy büszkén az életem történetét mesélem el. Most is, amikor hálásan fürdöm a dicséretekben, szomjazom az elfogadásra, az érvényességem elismerésére. Most is törekszem a kiválóságra, amely 50 éven

át széles körű tevékenységre inspirált. Mindezek ellenére, a lelkem mélyén tudom, hogy minden ami történt, kegyelem volt, meg nem érdemelt kegyelem.

Nem vagyok biztos abban, hogy ki tudom fejezni hálámat az elismerések nagy sokaságáért. De azért tudom, hogy mielőtt elfogadnám a kitüntetést, tisztelegnem kell azon sok ciszterci előtt, akik előttem jártak, kitartottak, és eltemettük őket a Calvary Hill temetőben: mindenek előtt Anzelm apát elődömet, a dallasi Miasszonyunkról elnevezett ciszterci monostor első apátját. A Gondviselésbe vetett hite elkísérte őt egész életén át. De hitt a University of Dallas és a mi monostorunk jövőjében is, amely az ő vezetősége nélkül nem jöhetett volna létre. Többször minden remény ellenére remélt, küzdött rendtársai és a saját kétségeivel, de mindezek ellenére elindította a Cistercian Prep Schoolt, és végig kitartott mellette. Ma este atyáink hitét ünneplem, és még két nevet említek: Vendel apátét, aki 6 és félévet töltött magánzárkában és 24-évet pedig házi őrizet alatt. Élete minden napját a Magyarországon szétszóródott és Amerikában új otthont alapító szerzeteseiért ajánlotta fel. Megemlítem Szödényi Demjén nevét is, az első igazgatóét, aki az iskola beindításának terhét hordozta.

Igen hálás vagyok azért, hogy életem és igazgatói és apáti szolgálatom alatt megvalósult az az álmunk, hogy apátságunk a szerzetesélet olyan speciális fajtáját valósítsa meg, amely azelőtt ezen a vidéken ismeretlen volt: a monasztikus életformát kapcsoltuk össze intenzív tanítói és papi szolgálattal, s mindezt a majdnem ezeréves ciszterci lelkiségre alapozottan. Azért imádkozom, hogy az Istennek szentelt élet ezen formája apátságunkban tovább növekedjék: legyen egyre intenzívebb és gyümölcsözőbb, tartson ki olyan sokáig, ameddig az apátsági templom kőfalai állnak.

Nagyon örülök, hogy a magyar ciszterci apátságok képviselői most velünk vannak, közöttük Sixtus zirci főapát és Olga, kismarosi apátnő. Hálás vagyok Péter apátnak, hogy Marika nővéremet és fiát Miklóst is meghívta. Nővérem igen fontos szerepet töltött be az életemben. Születésem napja óta nagy figyelemmel és gyöngédséggel halmozott el, bár az utolsó hatvan évben csak igen nagy távolságból.

Egy másik csoportról is megemlékezem. 1965-ben, tanítói működésem első napján 25 gyermeket bízta rám. Osztályfőnökük, később igazgatójuk is lettem, egészen addig a napig, amikor belőlük 21-en érettségiztek 1974-ben. Mint fiatal diákok, majd öregdiákok és szülők, akik iskolánkba küldték fiaikat számomra, először igen nagy inspirációforrást alkottak, majd pedig ők lettek a legbőkezűbb támogatási forrás. Úgy alakították életüket, amint én reméltem, hogy tenni fogják, utána meg fizikailag is építették és újjáépítették az iskolát, a templomunkat és az apátságot, tömörülve az apátsági és az iskolai családok, valamint a jelenlegi tanulóink mögé.

Ma este nem vagyok képes elfogadni ezt a kitüntetést a Catholic Foundationtól máshogyan, mint az egész közösségünk nevében. Ehhez a közösséghez hozzátartozik az élő és már elhunyt tagság, és különösen legidősebb öregdiákjainknak szülei, hiszen voltaképpen ők az igazi alapítók. Nem vagyok képes teljes listával szolgálni, mert attól félek, hogy valakit biztosan kihagyok, de muszáj megemlítenem név szerint Bryan Smith-t és James Moroney-t, akik hosszan kitartottak intézményeink és törekvéseink mellett. Köszönetet mondok mindazoknak, akik hittek ennek a hajléktalan csoport menekült szerzetesnek, akik keresték az utat, amelyben meg tudják valósítani Isten terveit, amiket kitűzött számukra. Ezt a kitüntetést most átveszem,

különösen azok nevében, akikkel együtt költöztem át ide Amerikába, kiváltképpen Rókus, Donát és Bernát atyák nevében, akik mindenben segítségemre voltak, akik támogattak minden igyekezetemben, ugyancsak azon amerikai testvérek nevében is, akik először csatlakoztak hozzánk, tehát James, Róbert, Gregory és Péter atyák, és természetesen azon tizenhárom fiatal pap nevében is, akik fogadalmat tettek az én apátságom ideje alatt, és még a másik háromnak, akik azóta léptek be. Mindezek segítettek abban, hogy átalakítsák apátságunkat, amelyet az első magyarok menedékhelyként alapítottak, a szerzetesek állandó otthonává. Szeretném megemlíteni a laikus tanárok hosszú listáját, akik a ciszterci iskolában szolgáltak, és hűséges odaadással támogatták ideáljainkat. Hálásan osztom meg a kitüntetését mindannyiukkal.

Az a legbuzgóbb kívánságom, hogy Cisztercium, tehát az Apátság és az Iskola virágozzon még sokáig a nemrégiben megújult fiatalsággal, és szolgálhassa hosszan katolikus egyházközségünket.

Ismételten szeretném kifejezni nagy hálámat a Catholic Foundationnak, annak igazgatóságának és ennek a mai esti fantasztikus összejövetel minden tagjának. Soha nem gondoltam volna, hogy valaha is ilyen módon leszek felköszöntve, ilyen értékeléssel, ilyen nagyszerű módon, és olyan helyzetbe kerülök, amely mind arra utal, hogy a Cisztercium otthona a szerzeteséletnek és az akadémikus kiválóságnak. Nagyon szépen köszönöm.